

(Fortsættelse fra Teksten Side 287).

III.

Men allermest maa det bebrejdes *Hr. Olesen* at han overhovedet ikke omtaler hele Grundværdiskattens *indirekte* Virkninger : paa de *sociale* Forhold, altsaa til Formindskelse af Fattigdommen og til Forhøjelse af Arbejdslønnen,*) ogsaa for dem, som arbejder paa egen Jord. Han har ikke fjærneste Sands for Betydningen deraf, og af, at vi alle bliver Andelshavere i en rig Fælleskasse, medens vi nu kun ere fælles Skyldnere for en Nationalgæld af 3000 Milioner Kroner.

Toppunktet af Uvidenhed røber dog *Hr. Redaktør Kr. Olesen* ved følgende Spørgsmaal, som jeg beder alle Læsere lægge Mærke til. Han skriver nemlig: „Kan nogen begribe, hvorledes det skulde blive til saa stor Fordel for Husmændene at komme til at betale deres Penge til Samfundet i Stedet for til en privat Mand?“

Jeg beder alle Læsere nøje overveje dette, at en voksen Mand, Redaktør og altsaa offentlig Vejleder, saa fuldstændig savner Sands for Samfundsforhold, at han ikke kan opdage den uhyre Fordel, det er at indbetale sine Afgifter til Ens egen Fælleskasse i Stedet for til en uvedkommende Privatkasse. Han glemmer nemlig, at i det Øjeblik Husmændene maa indbetale deres Jordafgift i Fælleskassen efter en Lov, *saa bliver alle andre ogsaa pligtige efter samme Lov at indbetale deres Jordafgifter i samme Fælleskasse*; og da Husmændene forholdsvis har langt den mindst værdifulde Jordplet, — saa bliver deres *Indskud langt det mindste*, hvorimod deres *Andel i Fælleskassen bliver lige med alle Andres* — eftersom vi alle er lige for Loven, hvis vi da ellers anvender vor Samfundskasses Midler til lige Nytte for Alle, saaledes som Meningene er, og som ogsaa *Hr. Olesen* forudsætter.

Tænk, om en Mand i sin Tid havde advaret Husmændene mod at gaa ind i *Andelsmejerierne* ved at fortælle dem, at de derved blev pligtige til at *miste deres Mælk og betale Driftsomkostningerne* ved Mejeriet — men

*) Det er selvfølgelig dertil, at jeg udtrykkelig sigtede, da jeg i sin Tid ved et Møde med *Hr. Olesen* udtalte, at medens kun en Del af den nuværende Grundværdi vil blive opkrævet som Skat, vil en anden Del blive optaget som forhøjet Arbejdsløn. Og naar enhver faar den fulde Løn for sit Arbejde, vil det netop gaa efter Skriftens Ord, at den, der ej vil arbejde, bør ej heller have Føde. Med Hensyn til Spørgsmaalet om gratis Jærnbanefragt kan jeg henvise til min 54 Siders Afhandling om dette Spørgsmaal i *Nationalekonomisk Tidsskrift* 1906, 1. Hæfte, som udkommer i disse Dage.

„glemte“ at tilføje, at ikke blot dækkedes gennem denne Ordning hele Driftsudgiften, men der udkom gennem Andelsvirksomheden den billigst mulige Drift og det højst mulige Smørudbytte og Pengeudbytte — *allerstørst for Husmændene* i Forhold til, hvad disse forud fik ud af Mælken!

Hvad Hr. Olesen nu vil fraraade Husmændene er netop at indtræde i det „*Andelsselskab Danmark*“, som vil opstaa, naar Fædrelandets hele Jordværdi gennem Beskatning inddrages til Stats- og Kommunes Fælleskasse — med lige Andelsret deri for alle Borgere.

Der hersker ganske vist mellem Folk megen Uvidenhed om økonomiske Forhold, men at en Redaktør offentlig vil blamere sig i den Grad, som Hr. Olesen har gjort ved sit ovenstaaende „Spørgsmaal“, maa dog fremkalde mærkelige Tanker om, hvor lidt Forstand der behøves til at redigere en Avis — ialtfald i Horsens. Kun en gennem en lang kritikløs Redaktørvirksomhed sløvet Sands for, hvad man har Lov til at byde voksne, selvstændig tænkende Mennesker, kan forklare, at Hr. Olesen har vøvet at byde jyske Husmænd en Vejledning som denne Pjece.

IV.

Endnu kunde det fortjene at fremhæves at Hr. Olesens Pjece ganske glemmer Betydningen af *Jordens Billiggørelse* — hvilket maaske er Grundskatreformens vigtigste Virkning for alle Smaafolk. Men uagtet det udtrykkelig staar i Køgeresolutionen („gøre Jorden billigere og derved lette Adgangen for hver Mand til at faa eget Hjem“), saa glemmer eller i altfald udelader Hr. Olesen det.

Ejheller omtaler han, at naar engang Jordværdiskatten er indført og Jorden billiggjort, saa er Jordbrugeren overhovedet *fritaget for Skat*, idet han gennem den saameget lavere Købesum har faaet fuld Vederlag for at overtage Jordafgiftsbyrden, saa at han kun er *Overbringer* af denne, men ikke udreder den af *sin* Part af Høsten.

For Hr. Olesen gælder det kun om at forvirre de jyske Husmænd, saa at disse om muligt kunde forlade det rene og klare Standpunkt, som Køgeresolutionen indtager, og som med Rette frygtes af alle Husmændenes Fjender og disses lejede Skribenter.

Derfor prøver han til Slutning at opstille *Formue- og Indkomstskatten* som den retfærdigste Skat, uagtet netop Husmændene alt har faaet at mærke, at denne Skat,

særlig i dens danske Form, er bleven en ny og tyngende Byrde paa Arbejdet og de smaa Hjem — medens de store og de udenlandske Indkomster slipper fri tildels eller ganske.

Og som Bevis fremdrager Hr. Redaktør Olesen et ganske mærkeligt Eksempel, nemlig en *Købmands* Fortjeneste paa en Skibsladning Kul, idet han mener, at Købmanden gennem en Indkomstskat bør bidrage til Statsudgifterne ved Fyrvæsenet, som hjælper hans Kulskib i Havn!

O, Ynkelihood — baade med Hensyn til Købmandsfortjeneste, Risiko og Fyrudgifter; kun en taaget Hjærne kan væve disse Begreber ind i samme Knude!

Ved Hr. Redaktøren da virkelig ikke, at hvis alle Fyr slukkedes og Sejladsen vanskeliggjordes, saa faldt den forøgede Risikopræmie derved hverken paa Rhederen eller endnu mindre paa Købmanden, men blev af disse lagt videre over paa *os Forbrugere* i Form af forhøjede Varepriser? Naar Staten gør Søfarten tryggere, Broerne talrigere og Banerne dobbeltsporede, saa er det for at billiggøre Omsætningen i *Forbrugernes* Interesse, men sandelig ikke i Købmændenes! Og hvis Staten prøver at lægge Indkomstskat paa al Købmandsfortjeneste, saa smiler Købmanden lunt af det dumme Demokrati, som saadan vil narre sig selv. Thi Indkomstskatten med Procenter for Udlæget deraf bliver selvfølgelig af Handelsstanden som enhver anden forøget Driftsudgift *lagt over paa Varerne* igen — over paa det ærede forbrugende Demokrati, som tror, at det straffer Handelen — men kun opnaar at ramme sig selv med en ny Skat paa Omsætningen!

Jeg vil haabe for de jyske Husmænd, at de forstaar at holde Tankerne klare, selv om et helt Kobbelt af Redaktører og journalistiske Undermaalere skulde blive sluppet løs paa dem for at forvirre deres Tanker og splitte deres Rækker — saa at de ikke bliver tvivlende, men gaa med deres Kammerater paa Øerne til at vedtage og fastholde Køgeresolutionens klare Krav: Toldens Afskaffelse og Grundværdiskat paa de store Byers Jord, — billig Jord for hver Mand og rimelig Dagløn for rimeligt Dagværk — gennemført roligt og sindigt ad en Vej, hvis Rigtighed og Mulighed er videnskabeligt bevist.

Det er øjensynligt, at der er stærke Magter igang for at splitte Husmændene — fordi Modstanderne klart indser, at naar Husmændene Landet over staar enige, saa

har de Magten, og saa løser de det økonomiske Spørgsmaal paa Retfærdighedens Grund efter Køgeresolutionens klare Ord. Derfor søger de at splitte Husmændene, nogle Steder ved at forsøge at *købe* Husmændenes Ledere med Embeder og „Ben“, saa de tier stille med deres Standsfællers Krav paa rette Sted – andre Steder ved at slaa de genstridige ned, idet man tager Brødet fra dem – eller som i Hr. Olesens Pjece ved at søge at forvirre Husmændenes Tanker ved falske Tal, Fortielser og et Spilfægteri med Ord og Begreber. Det er sørgeligt, at en Venstreledet vil gaa *dette* Ærinde.

Men, det lader forøvrigt ikke til, at de jyske Husmænd vil lade sig forvirre. I Søndags vedtog Østhimmerlands store Husmandsforening (350 Medlemmer) enstemmig at slutte sig til Køgeresolutionen. Og i Mandags gentog det samme sig i Ormslev-Koldt Husmandsforening (ca. 120 Tilstedeværende), som endog sendte en Hilsen og Tak for Køgeresolutionen til de sjællandske Husmænds Formand, Karl Hansen, Ankerstræde.

Og Køgeresolutionen fortjener denne Paaskønnelse. Den er et roligt og bevislagt Krav – ikke om Særrettigheder, men om Ligeret – ikke om nye Toldskatter, men om Afskaffelse af al Toldbyrde – og med Paavisning af en ny og stor Indkomstkilde, som Samfundet hidtil har forsømt at øse af.

Husmændenes Krav deri er netop Tidens Krav – det samme, som det nye engelske Venstreministerium har sat paa sit Program under en Tilslutning fra Folket som aldrig før i Englands Historie.

Det vil føre ogsaa danske Husmænd til Sejr – blot de fastholder det roligt og bestemt, uden Vaklen.

Høng, 9. Febr. 1906.

S. Berthelsen.

Denne Artikel vil udkomme som Smaaskrift a 15 Øre pr. Stk., 10 Stkr. 1 Kr. Bestillinger bedes indsendt til Sekretæren, Husejer H. P. P. Hansen, Slagelse.
